

RIJEČ UREDNIŠTVA

U ovom broju „Kateheze”, koji Vam, dragi čitatelji, dolazi doduše s malim zakašnjenjem s obzirom na moguću primjenu nekih sadržaja, primijetit ćete da smo uveli određenu novost. Poduzeli smo jedan od novih mogućih koraka u metodičkom pristupu iznošenja katehetsko-pastoralne tematike, koja će karakterizirati ovogodišnje brojeve. Naime, nakon anketnih listova koje smo još prošle godine uputili svim primaocima „Kateheze”, s nakanom da svi sudjeluju u tematskom programiranju časopisa za 1982. godinu, pristigao nam je lijep broj prijedloga, sugestija i dobrih želja za tematsko usmjerenje časopisa. Svima najiskrenije zahvaljujemo. Uredništvo je sve pristigle odgovore i prijedloge pažljivo razmotrilo i na temelju toga donijelo konkretnu odluku da ovogodišnje brojeve posvetimo najaktualnijim temama i kretanjima unutar naše crkveno-katehetske situacije. Opredijelili smo se za monografski pristup u obradi tema. Tako prva tri broja mislimo posvetiti najintenzivnijim sakramentima i njima popratnim slavljinama a posljednji, četvrti broj, bit će posvećen katehetskim dokumentima i događajima koji bi trebali uslijediti u toku ove godine na razini naše domaće Crkve.

Kako vidite, ovaj prvi broj „Kateheze” posvećen je temi „Pokora i pomirenje u poslanju Crkve”. Koliko je to aktualna tema, govori nam i činjenica da je Generalno tajništvo Biskupske sinode odlučilo da predstojeća sinoda, koja se ima održati u 1983. godini u Rimu, raspravlja baš o njoj i s obzirom na sadašnje stanje donese odgovarajuće smjernice. Stoga smo već unaprijed htjeli usmjeriti svoja nastojanja u tom pravcu i uključiti se preventivno u sveukupno nastojanje Crkve u vidu pospješivanja i posuvremenjenja današnje pokorničke prakse. No i neovisno o tome htjeli smo izaći s tom tematikom u ovo korizmeno vrijeme, što ne znači da se ona ne bi mogla koristiti i u neko drugo vrijeme crkvene godine.

Kako je korizma ipak najveće pokorničko vrijeme Crkve, bilo je, dakle, najprikladnije da se s tom tematikom pozabavimo sada.

Konstitucija o liturgiji „Sacrosanctum concilium”, u broju 9 predstavlja nam korizmu kao jedan od temeljnih oblika kateheze o pokori, koja treba imati tri aspekta: odvrćanje od grijeha kao uvrede Boga; uloga Crkve u akciji oslobađanja od grijeha, i molitva za grešnike. Ta tri aspekta

odvijaju se za vrijeme čitavog korizmenog vremena od 40 dana i imaju za svrhu promicanje tzv. pedagogije obraćenja, koja je, da bi se otkrile vrednote pokorničke prakse koja bi trebala karakterizirati ovu našu epohu, baš danas prijeko potrebna. U tom smo pravcu usmjerili gotovo sve priloge donesene u ovom broju.

Tematika o pokori i pomirenju, onako kako smo je pokušali predstaviti, nema pretenzija da bude sveobuhvatna, tj. da dade zaokruženu cjelinu pogleda na sakrament pokore i pomirenja u teoretskom i praktičnom smislu. To je samo po sebi nemoguće. Namjera nam je bila iznijeti tek neke vidove, dati pojedine sugestije ili usmjerenja kako danas pristupiti toj složenoj stvarnosti, kako se njome poslužiti u konkretnoj pripremi na slavljenje tog sakramenta kroz pouku u vjeronauku i proživljavanje u sakramentalnom činu.

Autori ovdje iznesenih priloga potrudili su se da budu i stručni i jednostavni istodobno. Ne zaustavljaju se samo na prikazivanju razvoja pokorničke prakse od njenih početaka pa sve do danas, niti se opterećuju teškoćama koje su pratile razvojni tok ovog sakramenta i izvođenja pokorničke prakse. Oni ukazuju na moguće perspektive i mogućnosti koje pruža novi „Red pokore” zajedno sa saznanjima koja su stečena istraživanjima i iskustvom u toku povijesti. Ne objašnjavaju samo pojmove usko vezane za ovu stvarnost, kao što su grijeh, obraćenje, pomirenje itd., već ukazuju na njihovu međuovisnost i potrebu trajnog obnavljanja u procesu kršćanskog odgajanja i rasta. Valja, naime, znati da pokora nije samo opoziv nečega, niti jednostavna kazna za grijeh, nego promjena ponašanja, potpuna nutarnja preobrazba. To je zaokret od stvari prema Bogu, od sebičnosti prema ljubavi, od mene prema drugima. To je preobrazba od sakramentalnog čina pokore u pokornički proces na kojem valja trajno raditi u katehizaciji ili evangelizaciji bilo koje kategorije vjernika.

Pokora zapravo i nije ništa drugo do li ostvarenje prve velike zapovijedi koja sažima sav Zakon i proroke: „Ja sam Gospodin, Bog tvoj: nemaj drugih bogova uz mene.” Pored ove zapovijedi stoji i druga za koju Krist reče da je „jednaka prvoj”. Činiti pokoru znači izići iz vlastite sebičnosti i obratiti se na ljubav prema bližnjemu. Poput milosrdnog Samaritanca (Lk 10, 25–37). I poput samog Sina Božjega, Spasitelja našega, koji da bude jednak nama postade „siromah” da nas obogati svojim bogatstvom (2 Kor 8,9). Riječ je, dakle, o stvarnosti našeg temeljnog stava prema Bogu i odnosa prema čovjeku, konkretno o obraćenju.

S obzirom na činjenicu obraćenja znakovite su biblijske epizode koje nam vrlo živo prikazuju tu stvarnost. Pomislimo samo na obraćenje Abrahamovo (Post 12, 1–4), zatim na Pavlovo (Dj 9,1–9; Gal 1,13–17; Flp 3,7–14) i tolika druga.

No ono što je u pokorničkoj praksi posebno naglašeno jest oproštenje koje primamo u sakramentu pokore i pomirenja, i koje nam ulijeva nadu i pouzdanje u Boga i u čovjeka, u sadašnjost i budućnost. Tako oproštenje koje nam je omogućio Isus, koji ne samo da je umro poradi naših grijeha, nego je i uskrsnuo za naše spasenje – nije samo plod Božje dobrote, nego i plod njegove snage koja znade promijeniti čovjekovo srce i osloboditi ga od ropstva.

Ipak odlučujući čin pomirenja jest uskrsnuće. Tome treba voditi cjelokupna pedagogija pokore i pomirenja. To mora biti cilj svih katehetskih nastojanja. Tom cilju želi poslužiti i ovaj broj „Kateheze” s tematikom koju Vam, dragi čitatelji i vjeroučitelji, dajemo u ruke.

Želja nam je da ovim i slijedećim ovogodišnjim brojevima pripomognemo svima zainteresiranim u konkretnoj katehetskoj animaciji vjeroučenika i vjernika uopće.

Uredništvo